

UZASADNIENIE

1. Istniejący stan prawny

Do chwili obecnej zagadnienie etykietowania regulowała w prawie europejskim dyrektywa Rady 92/75/EWG z dnia 22 września 1992 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez urządzenia gospodarstwa domowego (Dz. Urz. UE L 297 z 13.10.1992, str. 16, z późn. zm.).

Przepisy dyrektywy 92/75/EWG miały zastosowanie do następujących urządzeń gospodarstwa domowego:

- chłodziarek, chłodziarko-zamrażarek, zamrażarek,
- pralek bębnowych, suszarek bębnowych, pralko-suszarek bębnowych,
- zmywarek bębnowych,
- lamp gospodarstwa domowego,
- urządzeń klimatyzacyjnych,
- piekarników elektrycznych.

Dyrektywa 92/75/EWG jako dyrektywa ramowa nakładała ogólne obowiązki na dostawców i sprzedawców ww. urządzeń. Natomiast wymagania szczegółowe dotyczące poszczególnych grup urządzeń zostały określone w następujących dyrektywach wykonawczych:

- 1) dyrektywie 94/2/WE z dnia 21 stycznia 1994 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej chłodziarek, chłodziarko-zamrażarek i zamrażarek typu domowego (Dz. Urz. WE L 045 z 17.02.1994, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 13, str. 122, z późn. zm.),
- 2) dyrektywie 95/12/WE z dnia 23 maja 1995 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej pralek bębnowych typu domowego (Dz. Urz. WE L 136 z 21.06.1995, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 15, str. 94, z późn. zm.),
- 3) dyrektywie 95/13/WE z dnia 23 maja 1995 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej suszarek bębnowych

typu domowego (Dz. Urz. WE L 136 z 21.06.1995, str. 28, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 13, str. 121, z późn. zm.),

- 4) dyrektywie 96/60/WE z dnia 19 września 1996 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej pralko-suszarek bębnowych typu domowego (Dz. Urz. WE L 266 z 18.10.1996, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 18, str. 3, z późn. zm.),
- 5) dyrektywie 97/17/WE z dnia 16 kwietnia 1997 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej zmywarek bębnowych typu domowego (Dz. Urz. WE L 118 z 07.05.1997, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 18, str. 287, z późn. zm.),
- 6) dyrektywie 98/11/WE z dnia 27 stycznia 1998 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykietowania energii lamp gospodarstwa domowego (Dz. Urz. WE L 071 z 10.03.1998; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 103),
- 7) dyrektywie 2002/31/WE z dnia 22 marca 2002 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w sprawie etykiet efektywności energetycznej urządzeń klimatyzacyjnych typu domowego (Dz. Urz. WE L 086 z 03.04.2002, str. 26; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 29, str. 286, z późn. zm.),
- 8) dyrektywie 2002/40/WE z dnia 8 maja 2002 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w sprawie etykiet efektywności energetycznej piekarników elektrycznych typu domowego (Dz. Urz. WE L 128 z 15.05.2002, str. 45, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 29, str. 447, z późn. zm.).

Kwestie dotyczące etykietowania urządzeń zostały w Polsce wdrożone przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą – Prawo energetyczne”.

W rozdziale 6 ustawy – Prawo energetyczne zatytułowanym „Urządzenia, instalacje, sieci i ich eksploatacja” określono obowiązki producentów i importerów w zakresie efektywności energetycznej urządzeń wprowadzanych do obrotu. Zgodnie z art. 52 tej ustawy producenci i importerzy urządzeń mają obowiązek:

- informowania o efektywności energetycznej urządzeń na etykiecie spełniającej wymagania określone w rozporządzeniu wykonawczym Ministra Gospodarki i Pracy (rozporządzenie z dnia 20 maja 2005 r. w sprawie wymagań dotyczących dokumentacji technicznej, stosowania etykiet i charakterystyk technicznych oraz wzorów etykiet dla urządzeń w zakresie efektywności energetycznej – Dz. U. Nr 98, poz. 825),
- sporządzania dokumentacji technicznej wprowadzanego do obrotu urządzenia, określając w niej wielkość zużycia paliw i energii odniesioną do uzyskiwanej wielkości efektu użytkowego urządzenia, w typowych warunkach użytkowania, zwaną „efektywnością energetyczną”,
- dołączania do urządzenia etykiety informującej o efektywności energetycznej tego urządzenia oraz charakterystyki technicznej.

Zgodnie z art. 53 ustawy – Prawo energetyczne zakazuje się wprowadzania do obrotu na obszarze kraju urządzeń niespełniających wymagań określonych w art. 52.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 11 ustawy – Prawo energetyczne producenci lub importerzy wprowadzający do obrotu urządzenia niespełniające wymagań określonych w art. 52 podlegają karze pieniężnej wymierzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Kara ta nie powinna przekraczać 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, i jest płacona z dochodu po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodu nad wydatkami zmniejszonej o podatki. Kara jest uiszczana na konto urzędu skarbowego.

1. 1. Cel wprowadzenia regulacji

Przedmiotowy projekt ustawy o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię stanowi wypełnienie postanowień dyrektywy 2010/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą”. Celem dyrektywy jest rozszerzenie etykietowania, ograniczonego dotychczas

jedynie do urządzeń gospodarstwa domowego, tak aby umożliwić etykietowanie wszystkich produktów wykorzystujących energię, zwanych dalej „produktami”, których stosowanie lub instalacja oferuje znaczny potencjał oszczędności energii. W rezultacie etykietowaniem objęta zostanie większa liczba produktów.

Celem nowej regulacji jest zapewnienie racjonalnego zużycia surowców naturalnych oraz ograniczenie emisji CO₂. Cel ten może zostać osiągnięty za pomocą obowiązkowego systemu etykietowania energetycznego.

Obowiązujące obecnie przepisy nie zapewniają pełnej realizacji postanowień ww. dyrektywy, dlatego zaproponowano projekt nowej regulacji, jaką jest ustawa o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię. Z uwagi na szeroki zakres produktów objętych wymaganiami w zakresie etykietowania (etykietowaniem bowiem mogą zostać objęte także produkty, które nie zużywają energii, lecz mają wpływ na jej zużycie) oraz z uwagi na fakt, iż w dyrektywie 2010/30/UE zastosowano odrębny niż w ustawie – Prawo energetyczne system pojęć i instytucji prawnych wyznaczających zakres i sposób stosowania wymagań dotyczących etykietowania, nie ma uzasadnienia, aby dokonywać implementacji dyrektywy 2010/30/UE poprzez zmianę ustawy – Prawo energetyczne. W szczególności chodzi tu o przepisy zawarte w art. 1 – 2 tej dyrektywy. Należy zapewnić identyczny zakres i sposób stosowania tych przepisów, a nie pokrywają się one z przepisami definiującymi pojęcia i zasadami wprowadzonymi przez Prawo energetyczne. Wdrożenie przedmiotowej dyrektywy wymaga zatem uregulowania w postaci odrębnej ustawy.

Wprowadzenie zawartych w projekcie ustawy unormowań służyć powinno pełnemu wdrożeniu dyrektywy i zapewnieniu wymaganej poprawy efektywności energetycznej w Polsce.

2. Wykazanie różnic między dotychczasowym a proponowanym stanem prawnym

Wejście w życie przedmiotowej regulacji będzie skutkowało następującymi zmianami w odniesieniu do kwestii etykietowania:

- 1) rozszerzony zostanie zakres produktów objętych obowiązkiem etykietowania, ograniczony obecnie do urządzeń gospodarstwa domowego i obejmie on produkty wykorzystujące energię;

- 2) wprowadzony zostanie obowiązek informowania o klasie energetycznej produktów wykorzystujących energię w reklamie prasowej, elektronicznej, programach telewizyjnych i radiowych lub innych środkach komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.) w przypadku zamieszczania w tej reklamie informacji o cenie tego produktu lub zużyciu przez niego energii;
 - 3) zostanie utworzony system kontroli wykonywania obowiązków w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię. Funkcja organu monitorującego systemu powierzona zostanie Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Funkcje kontrolne z kolei zostaną powierzone wojewódzkim inspektorom Inspekcji Handlowej oraz Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej. W związku z utworzeniem systemu kontroli rozszerzeniu ulegnie zakres obowiązków Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Inspekcji Handlowej oraz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej;
 - 4) zmienione zostaną obecne przepisy o odpowiedzialności za nieprzestrzeganie przepisów dotyczących etykietowania. Dotychczasowy system kar nakładanych przez Prezesa URE, zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 11 ustawy – Prawo energetyczne, zostanie zmieniony i rozbudowany. Kary pieniężne będą wymierzane, w drodze decyzji, przez organ kontrolujący tj. Inspekcję Handlową lub Urząd Komunikacji Elektronicznej. Od wydanej przez organ kontrolujący decyzji będzie służyło odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów albo Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.
3. Skutki prawne związane z wejściem w życie projektowanej regulacji
- Wdrożenie przedmiotowej dyrektywy wymaga uregulowania w postaci odrębnej ustawy. Potrzebne będą także zmiany w obecnie obowiązujących przepisach tj. ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej oraz ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, a także ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej.

Zostaną rozszerzone kompetencje w zakresie nadzoru rynku produktów wykorzystujących energię Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Inspekcji Handlowej oraz Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

4. Informacja dotycząca potrzeby notyfikacji projektu ustawy

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

5. Uzasadnienie regulacji proponowanych w projekcie ustawy

5. 1. Przepisy ogólne (rozdz. 1)

W art. 1 projektu ustawy został określony jej zakres przedmiotowy. Ustawa określa obowiązki w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię. Ustawa określa także zasady organizacji i działania systemu kontrolowania wykonywania obowiązków w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię. Artykuł ten stanowi implementację art. 1 ust. 1 dyrektywy.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 przepisy projektu ustawy stosuje się do produktów wykorzystujących energię, dla których wymagania dotyczące sporządzania dokumentacji technicznej, stosowania etykiet i kart określają akty Komisji Europejskiej wydane na podstawie kompetencji delegowanych przez Parlament Europejski i Radę. Zgodnie z art. 2 ust. 2 minister właściwy do spraw gospodarki ogłaszać będzie w drodze obwieszczenia wykaz aktów delegowanych. W związku z faktem, iż lista aktów delegowanych jest otwarta i zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2010/30/UE Komisji Europejskiej zostały nadane uprawnienia do wydawania aktów delegowanych do dyrektywy na okres pięciu lat, który rozpoczyna się 19 czerwca 2010 r., wydaje się zasadne, aby dokonywać aktualizacji obowiązujących aktów delegowanych. W tym celu wprowadzono w art. 2 ust. 2 obowiązek wydawania przez ministra właściwego do spraw gospodarki obwieszczenia z listą obowiązujących aktów delegowanych. Rozwiązanie takie

powinno zapobiec ewentualnym wątpliwościom interpretacyjnym przepisów dotyczących etykietowania, w szczególności wątpliwościom dotyczącym tego, które produkty wprowadzane do obrotu lub użytkowania, powinny spełniać wymagania dotyczące etykietowania przewidziane przepisami projektowanej ustawy.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 przepisów projektu ustawy nie stosuje się do: używanych produktów, środków przewozu osób lub rzeczy, tabliczek znamionowych lub ich odpowiedników umieszczanych ze względów bezpieczeństwa na produktach oraz do urządzeń i instalacji oraz obiektów związanych z obronnością lub bezpieczeństwem państwa, stanowiących integralne części systemów techniki wojskowej lub uzbrojenia, ratowniczo-gaśniczych oraz ochrony granic lub stosowanych w więziennictwie, należących do jednostek, o których mowa w art. 21a ustawy – Prawo energetyczne. Artykuł ten stanowi implementację art. 1 ust. 3 dyrektywy.

W art. 3 projektu ustawy, stanowiącym słownik pojęć ustawowych, zdefiniowano *produkt wykorzystujący energię* jako produkt zużywający energię lub mający wpływ na jej zużycie podczas jego używania, wprowadzony do obrotu lub oddany do użytku w państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub w państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, łącznie z częściami, które mają być do niego wbudowane, które to części są wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku jako osobne części dla użytkowników końcowych, i których oddziaływanie na środowisko może być oceniane oddzielnie.

Zdefiniowano również pojęcia:

- *dostawcy* rozumianego jako producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela, lub importera w Unii Europejskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub importera, który wprowadza do obrotu w tych państwach produkt wykorzystujący energię lub oddaje go do użytku na terytorium tych państw; w przypadku braku producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela, lub importera, za dostawcę uznaje się także osobę fizyczną lub osobę prawną, która wprowadza do obrotu w tych państwach produkt wykorzystujący energię lub oddaje go do użytku na terytorium tych państw,

- *dystrybutora* rozumianego jako osobę fizyczną lub prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która sprzedaje, wynajmuje, oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia do sprzedaży produkt wykorzystujący energię, po jego wprowadzeniu do obrotu,
- *etykiety* rozumianej jako nalepka zawierająca informacje o klasie efektywności energetycznej oraz innych podstawowych zasobach zużywanych przez dany produkt wykorzystujący energię,
- *innych podstawowych zasobów* rozumianych jako wodę, chemikalia lub inne substancje zużywane przez produkt wykorzystujący energię podczas jego używania,
- *karty* rozumianej jako charakterystykę techniczną zawierającą informacje techniczne dotyczące produktu wykorzystującego energię, zgodnie z wymaganiami określonymi w aktach delegowanych,
- *klasy efektywności energetycznej* rozumianej jako oznaczenie literowe zamieszczone na etykiecie informujące o zużyciu energii przez produkt wykorzystujący energię lub o wpływie tego produktu na zużycie energii,
- *oddawania do użytku* – rozumianego jako pierwsze użycie produktu wykorzystującego energię, który nie został wprowadzony do obrotu na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zgodnie z przeznaczeniem,
- *wprowadzenia do obrotu* rozumianego jako udostępnienie produktu wykorzystującego energię po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w celu jego używania lub dystrybucji, nieodpłatnie albo za opłatą, niezależnie od sposobu jego sprzedaży.

Słownik pojęć ustawowych jest wypełnieniem art. 2 dyrektywy. Nie zdefiniowano w słowniku ustawowym takich pojęć, które już są określone w ustawie – Prawo energetyczne, ustawie o finansach publicznych, a także tych, które są pojęciami

powszechnie znanymi i nie wymagają transpozycji do polskiego porządku prawnego.

5.2. Obowiązki w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię lub wpływie tych produktów na zużycie energii oraz innych podstawowych zasobów (rozdz. 2)

Przepisy tego rozdziału stanowią wypełnienie postanowień art. 3 – 8 dyrektywy.

Obowiązki dla dystrybutorów i dostawców produktów wykorzystujących energię będą stanowić transpozycję art. 5 oraz art. 6 dyrektywy.

Obowiązki w zakresie etykietowania są, zgodnie z dyrektywą 2010/30/WE, skierowane do dostawców produktów wykorzystujących energię oraz dystrybutorów tych produktów.

Dotychczas w ustawie – Prawo energetyczne posługiwano się pojęciem producent oraz importer. Na podmioty te nałożono obowiązki w zakresie:

- informowania o efektywności energetycznej urządzeń na etykiecie spełniającej wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy, z dnia 20 maja 2005 r. w sprawie wymagań dotyczących dokumentacji technicznej, stosowania etykiet i charakterystyk technicznych oraz wzorów etykiet dla urządzeń (Dz. U. Nr 98, poz. 825),
- sporządzania dokumentacji technicznej wprowadzanego do obrotu urządzenia, określającej w niej wielkość zużycia paliw i energii odniesioną do uzyskiwanej wielkości efektu użytkowego urządzenia w typowych warunkach użytkowania, zwaną efektywnością energetyczną,
- dołączania do urządzenia etykiety informującej o efektywności energetycznej tego urządzenia oraz charakterystyki technicznej.

W związku z potrzebą ujednoczenia terminologii w celu stworzenia większej spójności z dyrektywą 2010/30/UE oraz z aktami delegowanymi Komisji Europejskiej wydanymi w ramach tej dyrektywy, a także ze względu na konieczność bardziej precyzyjnego określenia podmiotów objętych obowiązkiem etykietowania energetycznego, proponuje się, aby w projekcie ustawy stosować identyczne określenia, którymi posługuje się przedmiotowa dyrektywa (w szczególności określenia: dostawcy oraz dystrybutora). Zastosowanie

w projektowanej ustawie takiej samej terminologii jak w rozporządzeniach delegowanych, które mają bezpośrednią moc obowiązywania, powinno zapobiec powstawaniu trudności interpretacyjnych w odniesieniu do przepisów dotyczących kwestii etykietowania produktów wykorzystujących energię.

Art. 4 projektowanej ustawy nakłada na dostawcę produktu wykorzystującego energię obowiązek w zakresie dołączania do tego produktu, przy wprowadzaniu go do obrotu lub oddawaniu do użytku, etykiety i karty sporządzonych w języku polskim, a także wszelkich broszur lub innej dokumentacji dostarczanej wraz z tym produktem. Dostawca produktu wykorzystującego energię jest zobowiązany do umieszczania na etykiecie i w karcie danych zgodnych z parametrami technicznymi produktu wykorzystującego energię. Dostawca dostarcza dystrybutorowi etykiety nieodpłatnie. Dystrybutor produktu wykorzystującego energię, zgodnie z art. 4 ust. 3, jest zobowiązany do umieszczania etykiety w widocznym miejscu na produkcie oraz do udostępniania konsumentom karty tego produktu.

Nałożenie na dostawców oraz dystrybutorów produktów wykorzystujących energię ww. obowiązków ma na celu przede wszystkim udostępnienie użytkownikom końcowym rzetelnych, stosownych i porównywalnych informacji dotyczących zużycia energii przez produkty wykorzystujące energię. Powinno to wpływać na wybór przez użytkowników końcowych tych produktów, które zużywają mniej energii i innych podstawowych zasobów lub pośrednim rezultatem ich użytkowania jest mniejsze zużycie energii lub tych zasobów, zachęcając tym samym producentów do podejmowania kroków w zakresie ograniczania zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez produkty przez nich wytwarzane. Pośrednio wpłynie również na rozwój innowacyjności produktów wykorzystujących energię, dostępnych na rynku i podniesienie ich efektywności energetycznej. Powinno to również wpłynąć pośrednio na bardziej efektywne energetycznie korzystanie z tych produktów i w rezultacie pośrednio przyczynić się do realizacji 20% celu UE w zakresie efektywności energetycznej. Należy podkreślić, iż przy braku tych informacji samo działanie sił rynkowych nie zdoła zachęcić użytkowników końcowych do bardziej racjonalnego zużycia energii i innych podstawowych zasobów poprzez zakup produktów efektywnych energetycznie. Wprowadzanie dobrowolnego systemu etykietowania produktów

prowadziłoby do tego, że tylko część produktów byłaby etykietowana lub uzupełniana o standardową informację o produkcie, co z kolei powodowałoby ryzyko powstania nieporozumienia lub nawet wprowadzenia w błąd niektórych konsumentów.

Zgodnie z art. 4 ust. 4 i ust. 5 informacje, jakie należy zamieścić na etykiecie i w karcie o zużyciu energii przez produkt wykorzystujący energię podczas jego sprzedaży na odległość lub z wykorzystaniem innych form sprzedaży lub wynajmu określają akty delegowane. Określają one także sposób informowania użytkowników końcowych korzystających ze sprzedaży na odległość lub innych form sprzedaży lub wynajmu o zużyciu energii przez produkt wykorzystujący energię, przed nabyciem tych produktów. Wprowadzenie takiego obowiązku wynika z potrzeby zagwarantowania potencjalnym użytkownikom, którzy nie mają możliwości bezpośredniego obejrzenia produktu podczas dokonywania zakupu i tym samym zapoznania się z jego etykietą (w przypadku zakupów przez zamówienie pocztowe, katalog, internet itd.), uzyskania znormalizowanej informacji na temat efektywności energetycznej tego produktu. Taka regulacja pozwoli użytkownikom końcowym dokonywać bardziej świadomych wyborów przy zakupie produktu wykorzystującego energię. Art. 4 ust. 4 i 5 projektu ustawy stanowi implementację art. 4 a i 4 b dyrektywy oraz art. 7 dyrektywy.

Z kolei art. 4 ust. 6 stanowi implementację art. 5h dyrektywy. Zgodnie z tym artykułem dostawcy wyrażają zgodę na upublicznienie informacji zawartych na etykiecie i w karcie.

Art. 5 projektowanej ustawy nakłada na dostawcę produktu wykorzystującego energię obowiązek sporządzania dokumentacji technicznej produktu wykorzystującego energię oraz jej przechowywania przez okres 5 lat od daty wyprodukowania ostatniego egzemplarza produktu wykorzystującego energię, którego dokumentacja ta dotyczy. Dokumentację techniczną sporządza się w celu umożliwienia organom kontrolującym oraz Komisji Europejskiej ocenę rzetelności informacji zamieszczanych na etykiecie i w karcie. Artykuł 5 stanowi implementację art. 5 lit. b dyrektywy. Przyjęcie opcjonalnego rozwiązania wydaje się korzystnym rozwiązaniem z punktu widzenia przedsiębiorców, ponieważ przyczyni się do ograniczenia tworzenia zbędnej dokumentacji. Art. 5 określa także zakres dokumentacji technicznej.

Zgodnie z art. 6 projektu ustawy zakazuje się wprowadzania do obrotu produktów wykorzystujących energię, do których nie dołączono etykiety i karty, oraz dla których nie sporządzono dokumentacji technicznej, umieszczania na produkcie wykorzystującym energię etykiet, znaków, symboli lub napisów, które mogą wprowadzić w błąd użytkowników końcowych w zakresie informacji o zużyciu energii lub wpływie tego produktu na zużycie energii lub innych podstawowych zasobów oraz zakazuje posługiwania się etykietą w sposób nieuprawniony. W artykule tym dodatkowo zdefiniowano pojęcie „nieuprawnione posługiwanie się etykietą”. Artykuł 6 projektowanej ustawy stanowi implementację art. 8 dyrektywy oraz art. 2 lit. k dyrektywy.

Projektowana ustawa nakłada także wymagania w zakresie reklamy produktu wykorzystującego energię. Zgodnie z art. 7 projektu ustawy, w przypadku gdy dostawca lub dystrybutor produktu wykorzystującego energię reklamuje produkt wykorzystujący energię, w szczególności w postaci reklamy prasowej, elektronicznej, w programach radiowych i telewizyjnych lub innych środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz.1204, z późn. zm.) i zamieszcza w tej reklamie informacje o cenie tego produktu lub zużyciu przez niego energii, jest obowiązany zamieścić także informację o klasie efektywności energetycznej tego produktu. Zgodnie z art. 7 ust. 2 przez reklamowanie, rozumie się informowanie o produkcie wykorzystującym energię lub zachęcanie do jego nabywania, mające na celu zwiększenie jego sprzedaży. Art. 7 projektu ustawy stanowi implementację art. 4 lit. c oraz art. 4 lit. d dyrektywy. W praktyce regulacja art. 7 projektu ustawy będzie dotyczyła także wydawców prasy, firm zajmujących się sprzedażą wysyłkową, firm prowadzących sprzedaż przez internet, nadawców telewizyjnych i radiowych ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych podmiotów prowadzących działalność reklamową lub promocyjną produktów wykorzystujących energię, w zakresie informowania o klasie efektywności energetycznej tych produktów. Regulacja ta ma na celu zapewnienie rzetelności informacji przekazywanej w reklamie oraz w przypadku promowania produktu wykorzystującego energię oraz zwrócenie uwagi użytkownikowi końcowemu na aspekt oszczędności energii.

W art. 8 wprowadzono fakultatywne upoważnienie dla ministra właściwego do spraw gospodarki, który może określić, w drodze rozporządzenia, po wydaniu przez Komisję Europejską wymagań dotyczących dokumentacji technicznej etykiety oraz karty, dla danego rodzaju produktu wykorzystującego energię, szczególne wymagania dotyczące dokumentacji technicznej, treści i wzoru etykiety, a także treści karty dla danego rodzaju produktu wykorzystującego energię, mając na uwadze rzetelne dostarczanie informacji o tym produkcie. Wprowadzenie do ustawy ww. upoważnienia do wydania rozporządzenia ma na celu zapewnienie obowiązywania aktów delegowanych. Jest to niezbędne z uwagi na fakt, iż akty delegowane mogą przyjmować również formę dyrektyw, nie jest również przesądzone, iż akty delegowane wydawane w ramach przedmiotowej dyrektywy będą miały formę rozporządzenia delegowanego z mocą obowiązywania wprost w polskim systemie prawnym, jak do tej pory. Zasadne jest zatem wprowadzenie przepisu, na podstawie którego możliwe byłoby wdrożenie dyrektywy delegowanej, rozporządzeniem ministra właściwego do spraw gospodarki.

5. 3. Kontrola wykonywania obowiązków w zakresie informowania o zużyciu energii oraz innych podstawowych zasobów przez produkty wykorzystujące energię (rozdz. 3)

Proponowane rozwiązania rozdziału 3 projektowanej ustawy są wypełnieniem art. 3 oraz częściowo art. 15 dyrektywy.

Zgodnie z art. 9 projektu ustawy tworzy się system kontroli produktów wykorzystujących energię, którego celem jest przeciwdziałanie wprowadzaniu do obrotu lub oddawaniu do użytku produktów wykorzystujących energię, do których nie dołączono etykiety i karty oraz nie sporządzono dokumentacji technicznej oraz na których umieszczono etykiety i karty zawierające dane niezgodne z parametrami technicznymi tych produktów.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 system kontroli tworzą: wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej oraz Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Są to tzw. organy kontrolujące. Takie rozwiązanie przyjęto, biorąc pod uwagę dotychczasowe zadania realizowane przez Inspekcję Handlową oraz Urząd Komunikacji Elektronicznej, którzy m.in. prowadzą w ramach swoich kompetencji kontrolę

produktów wykorzystujących energię w zakresie wymagań dotyczących ekoprojektu w ramach dyrektywy 2009/125/EC. Należy zauważyć, iż są to często produkty objęte również wymaganiami w zakresie etykietowania. Zatem połączenie kontroli wymagań w zakresie ekoprojektu z kontrolą wymagań w zakresie etykietowania pozwoli uniknąć dublowania niektórych czynności kontrolnych i powinno wpłynąć na efektywność samego systemu kontroli. Przyjęto, iż Inspekcja Handlowa będzie kontrolować wszystkie produkty wykorzystujące energię objęte wymaganiami w zakresie etykietowania, z wyjątkiem produktów objętych właściwością Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.). W projektowanej ustawie (tj. poprzez zmianę ustawy – Prawo telekomunikacyjne) Urzędowi Komunikacji Elektronicznej została powierzona kontrola odbiorników telewizyjnych, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 64).

Zgodnie z art. 10 ust. 2 do zadań organów kontrolujących należy; przedstawianie Prezesowi UOKiK:

- w zakresie działania wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej
 - okresowych planów pracy (sporządzanych na podstawie planów kontroli przygotowywanych przez Prezesa UOKiK),
- w zakresie działania Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
 - okresowych planów kontroli produktów wykorzystujących energię wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku.

Do zadań organów kontrolujących należy także informowanie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o wynikach przeprowadzonych kontroli oraz sporządzanie i przekazywanie rocznych sprawozdań z przeprowadzonych kontroli.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 Prezesowi UOKiK powierzono funkcję organu monitorującego system kontroli produktów wykorzystujących energię. Takie

rozwiązanie przyjęto z uwagi na wieloletnie doświadczenie Prezesa UOKiK w zakresie sprawowania nadzoru rynku, m.in. prowadzenia postępowań administracyjnych mających na celu ustalenie, czy wyroby oferowane konsumentom są zgodne z zasadniczymi wymaganiami, oraz monitorowanie działania systemu kontroli zgodności wyrobów. W ramach pełnienia funkcji organu monitorującego, zgodnie z art. 11 ust. 2 do zadań Prezesa UOKiK będzie należało: monitorowanie stosowania przepisów dotyczących dostarczania informacji o zużyciu energii oraz innych podstawowych zasobów przez produkty wykorzystujące energię, współpraca z organami kontrolującymi, gromadzenie informacji o wynikach kontroli produktów wykorzystujących energię, przygotowywanie okresowych planów kontroli przeprowadzanych przez wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej.

Prezes UOKiK zgodnie z art. 11 ust. 3 będzie sporządził i przekazywał Komisji Europejskiej, co cztery lata sprawozdania z wykonania obowiązków określonych w ustawie, w terminie do dnia 30 czerwca roku, w którym sprawozdanie sporządzono. Nałożenie obowiązku w zakresie sprawozdawczości na Prezesa UOKiK oraz obowiązku przekazywania sprawozdań Komisji Europejskiej stanowi implementację art. 3 ust. 3 dyrektywy.

Zgodnie z art. 12 kontrola może być prowadzona u dostawcy, dystrybutora lub dystrybutora reklamującego produkt wykorzystujący energię w szczególności w postaci reklamy prasowej, elektronicznej, w programach radiowych i telewizyjnych lub w innych środkach komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną i zamieszczającego w tej reklamie informacje o cenie tego produktu, lub zużyciu przez niego energii.

Zgodnie z art. 13 do prowadzenia kontroli stosuje się odpowiednio przepisy art. 40 ust. 1 i 2 oraz ust. 3, art. 40b ust. 2 i 3, art. 40c, art. 40d, art. 40e, art. 40f oraz art. 40i ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935, z późn. zm.). Odwołanie się do procedury kontroli zawartej w ustawie o systemie oceny zgodności zostało podyktowane koniecznością ograniczenia liczby tworzonych procedur kontroli.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 projektowanej ustawy do pobierania i badania próbek produktów wykorzystujących energię stosuje się odpowiednio przepisy ustawy

z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.) oraz akty delegowane.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 do czynności kontrolnych oraz badań przeprowadzanych podczas wykonywania czynności kontrolnych stosuje się przepisy o ochronie informacji niejawnych, a także o ochronie danych osobowych. Przepis ten został wprowadzony z uwagi na konieczność zapewnienia ochrony danych osobowych dostawcy, którym zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 1 może być również osoba fizyczna, która wprowadza do obrotu produkt wykorzystujący energię lub oddaje go do użytku.

Art. 14 określa procedurę mającą zastosowanie w przypadku stwierdzenia, że kontrolowany nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4, 5 i w art. 7 ust. 1 oraz nie przestrzega zakazów, o których mowa w art. 6. Intencją ustawodawcy było zapewnienie organom kontrolującym odpowiednich narzędzi do stopniowania sankcji za naruszenie obowiązków niniejszej ustawy, w zależności od stopnia niezgodności, tj. aby inaczej traktować drobne niezgodności, jak np. brak wyeksponowanej etykiety w punkcie sprzedaży, a inaczej te poważniejsze, jak np. brak rzetelności przedstawionych danych na etykiecie z parametrami technicznymi tego produktu. Zgodnie z art. 14 organ kontrolujący może zwrócić się do kontrolowanego o usunięcie niezgodności lub wstrzymanie sprzedaży produktu wykorzystującego energię, lub wycofanie produktu wykorzystującego energię z obrotu lub z użytku lub o wstrzymanie się z udostępnianiem produktu wykorzystującego energię, lub zaprzestania reklamowania produktu wykorzystującego energię oraz przedstawienie dowodów podjętych działań, w terminie określonym przez organ kontrolujący.

W przypadku nieprzedstawienia dowodów podjętych działań lub w przypadku stwierdzenia w wyniku kontroli, iż takie działania nie zostały podjęte, kolejnym etapem może być decyzja organu kontrolującego nakazująca wstrzymanie sprzedaży produktów wykorzystujących energię objętych kontrolą, nakazująca dostawcy wycofania produktu wykorzystującego energię z obrotu lub z używania lub zakazująca udostępniania produktu wykorzystującego energię lub zakazująca reklamowania produktu wykorzystującego energię, w terminie określonym przez organ kontrolujący. Organ kontrolujący może również przeprowadzić kontrolę

w celu ustalenia, czy decyzja ta została wykonana. Artykuł 14 projektu ustawy stanowi implementację art. 3 ust. 2 dyrektywy.

Zgodnie z art. 15 Prezes UOKiK niezwłocznie informuje Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej o decyzji wydanej przez organ kontrolujący, w sprawie wycofania produktu z obrotu lub używania. Art. 15 projektu ustawy stanowi również implementację art. 3 ust. 2 dyrektywy.

Art. 16 stanowi, że w przypadku stwierdzenia, iż produkt wykorzystujący energię nie spełnia wymagań określonych w karcie lub w etykiecie, opłaty za badania ponosi dostawca. Wysokość opłaty kontrolujący ustala, w drodze decyzji, na podstawie kosztów poniesionych w związku z badaniami produktu wykorzystującego energię. Opłaty te stanowią dochód budżetu państwa. Takie rozwiązanie zostało przyjęte m. in. ze względu na wysokie koszty badań laboratoryjnych. Jest to również uzasadnione koniecznością minimalizowania kosztów systemu kontroli produktów wykorzystujących energię.

Zgodnie z art. 17 organy kontrolujące oraz Prezes UOKiK wykonują przepisy niniejszej ustawy oraz współpracują i informują się wzajemnie, a także przekazują informacje Komisji Europejskiej. Artykuł ten stanowi implementację art. 3 lit. d dyrektywy.

5. 4. Kary pieniężne (rozdz. 4)

Przepisy tego rozdziału regulują zasady odpowiedzialności za niewykonanie przepisów ustawy. Stanowią one implementację art. 15 dyrektywy. Zgodnie z art. 15 dyrektywy państwa członkowskie ustanawiają sankcje w przypadku naruszeń przepisów krajowych dotyczących etykietowania. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. W projekcie ustawy przyjęto administracyjny tryb nakładania kar pieniężnych. Obowiązki w zakresie etykietowania obciążają bowiem przedsiębiorców, którymi są także osoby prawne. Natomiast odpowiedzialności za wykroczenie podlegają osoby fizyczne. Należy stwierdzić, iż obowiązki nałożone na podmioty w projektowanej ustawie kwalifikują się raczej do odpowiedzialności, niezależnej od winy, opartej na zasadach przyjętych dla sankcji administracyjnych.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 karze pieniężnej podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 4 oraz w art. 5, nie przestrzega zakazu, o którym mowa

w art. 6, uniemożliwia lub utrudnia organowi kontroli przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 12, nie wykonał decyzji, o której mowa w art. 14 ust. 2, w terminie określonym przez organ kontrolujący.

Kary pieniężne będą wymierzane, w drodze decyzji, przez organ kontrolujący. W art. 18 zastosowano zasadę stopniowania kar. Ustalono, iż w zależności do rodzaju naruszenia, wysokość kary pieniężnej będzie wynosiła od pięciokrotnego do dwudziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość kar będzie uwzględniała stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Powinno to zapewnić ich proporcjonalność. Termin zapłaty kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.

Zgodnie z art. 18 ust. 7 należności pieniężne uzyskane z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa. Przyjęcie takiego rozwiązania jest zasadne ze względu na konieczność racjonalizacji kosztów związanych z funkcjonowaniem systemu kontroli produktów wykorzystujących energię.

Art. 18 ust. 8 i 9 precyzują, iż egzekucja kary pieniężnej następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji o charakterze pieniężnym, a w zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Tworząc ww. przepisy projektu ustawy, dokonano zmiany sposobu wymierzania kar za niewykonanie przepisów ustawy. Zgodnie bowiem z obecnie obowiązującą ustawą – Prawo energetyczne producenci lub importerzy wprowadzający do obrotu urządzenia niespełniające wymagań określonych w rozporządzeniu (mniej efektywne energetycznie niż wskazują etykiety lub bez etykiet) podlegają karze pieniężnej wymierzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. W praktyce jednakże przepisy te nie są stosowane. Z pewnością związane jest to także z brakiem równoległego funkcjonowania systemu kontroli wymagań dotyczących etykietowania. Przeniesienie obowiązku wymierzania kar z Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na organy kontrolujące, tj. wojewódzkich inspektorów

Inspekcji Handlowej oraz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, jest zasadne z uwagi na ich kompetencje, a także ze względu na ich doświadczenie w kontroli produktów wprowadzanych na rynek lub oddawanych do użytku (organy te prowadzą m. in. kontrolę produktów wykorzystujących energię w zakresie wymagań dotyczących ekoprojektu w ramach dyrektywy 2009/125/EC w sprawie wymagań dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię).

5. 5. Zmiany w przepisach obowiązujących (rozdz. 5)

W art. 20 projektu ustawy dokonano nowelizacji ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.).

W art. 3 w ust. 1 po pkt 1c dodano pkt 1d w brzmieniu:

„1d) kontrola produktów wykorzystujących energię wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku w zakresie wymienionym w następujących aktach delegowanych:

- a) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1059/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla zmywarek do naczyń dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 1),
- b) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1060/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla urządzeń chłodniczych dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 17),
- c) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1061/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla pralek dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 47),
- d) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 626/2011 z dnia 4 maja 2011 r. uzupełniającym dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla klimatyzatorów (Dz. Urz. UE L 178 z 06.07.2011, str. 1)”.

W art. 21 dokonano zmiany ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.). Wprowadzono w niej następujące regulacje:

W art. 199 po ust. 1a dodano ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Prezes UKE, jako organ kontrolujący w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię (Dz. U. poz. ...), jest uprawniony do kontroli wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku produktów wykorzystujących energię, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 64).

W art. 200 po pkt 6a dodano pkt 6b w brzmieniu:

„6b) nieodpłatnego pobierania próbek wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku produktów, o których mowa w art. 199 ust. 1b, oraz zatrzymania próbek do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.”.

W tym samym artykule po ust. 4 dodano ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Do pobierania i badania próbek produktów, o których mowa w art. 199 ust. 1b, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy, o której mowa w ust. 4 oraz akty delegowane w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 199 ust. 1b”.

Nowe brzmienie zaproponowane odpowiednio w art. 20 i 21 projektu ustawy są konsekwencją przyjęcia rozwiązania, iż Inspekcja Handlowa będzie kontrolować wszystkie produkty wykorzystujące energię objęte wymaganiami w zakresie etykietowania, z wyjątkiem produktów objętych właściwością Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.). Dokonanie zmian w ustawie – Prawo telekomunikacyjne oraz ustawie o Inspekcji Handlowej powinno przeciwdziałać powstawaniu sporów kompetencyjnych pomiędzy organami kontrolującymi.

W związku z faktem, iż dyrektywa 2010/30/UE nakłada obowiązek na państwa członkowskie w zakresie przeprowadzania kampanii informacyjnych na temat etykietowania produktów wykorzystujących energię, tj. art. 3 ust. 1 lit. c dyrektywy, a także obowiązek w zakresie zachęcania państw członkowskich do uwzględniania kryterium efektywności energetycznej w przypadku przeprowadzania zamówień publicznych, tj. art. 9 dyrektywy, zaistniała potrzeba zmiany ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551).

W związku z tym w ustawie o efektywności energetycznej wprowadza się następujące zmiany.

Zmieniono odnośnik do ustawy, który otrzymał następujące brzmienie:

„Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz. Urz. UE L 114 z 27.04.2006, str. 64),
- 2) art. 3 ust. 1 lit. c oraz art. 9 dyrektywy 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 1)”.

Dokonano też stosownej zmiany art. 11 i dodano po ust. 1 ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi działania informacyjno-edukacyjne o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię w rozumieniu ustawy z dnia ... o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię.”.

5. 6. Przepisy przejściowe i końcowe (rozdz. 6)

W art. 23 ust. 1 w regule wydatkowej wskazano maksymalny limit wydatków budżetu państwa na lata 2013 – 2022, który będzie wynosić 51 208 tys. zł. Tak określone wydatki obejmują koszty sprawowania kontroli przez wojewódzkich

inspektorów Inspekcji Handlowej, Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, jak również koszty z tytułu pełnienia przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów roli organu monitorującego system kontroli wykonywania obowiązków w zakresie informowania o zużyciu energii oraz innych podstawowych zasobów przez produkty wykorzystujące energię.

Stworzenie systemu kontroli i w ślad za tym rozszerzenie obowiązków Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej oraz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej jest konsekwencją potrzeby wdrożenia art. 15 dyrektywy, który nakłada na państwa członkowskie obowiązek w zakresie ustanowienia sankcji za naruszenia przepisów dotyczących etykietowania produktów wykorzystujących energię oraz zapewnienia wykonania tych przepisów. Celem nowych zadań organów kontrolujących oraz organu monitorującego jest przeciwdziałanie wprowadzaniu do obrotu lub oddawaniu do użytku produktów wykorzystujących energię, do których nie dołączono etykiety i karty, oraz dla których nie sporządzono dokumentacji technicznej, oraz na których umieszczono etykiety i karty zawierające dane niezgodne z parametrami technicznymi tych produktów. Miernikiem realizacji tego celu będzie procentowy udział wykrytych niezgodności w stosunku do ogólnej liczby przeprowadzonych działań kontrolnych w danym okresie.

Zakłada się, iż w przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków na dany rok budżetowy, zostanie zastosowany mechanizm korygujący polegający na racjonalizacji częstotliwości wykonywania czynności w ramach kontroli sprawowanej przez organy kontrolujące. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego jest odpowiednio Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków jest również odpowiednio Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Ze względu na fakt, iż organy te posiadają odrębne budżety, każdy w zakresie swoich właściwości, a także w związku faktem, iż organy te współpracują przy wykonywaniu przepisów niniejszej ustawy, konieczne było wskazanie dwóch organów do monitorowania limitu wydatków oraz wdrożenia mechanizmu korygującego.

Art. 24 projektu ustawy zawiera przepis przejściowy, który odnosi się do obecnie obowiązującego art. 52 ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne. Artykuł ten jest częściowo związany z aktami delegowanymi, wydawanymi w ramach dyrektywy 2010/30/UE. W związku z faktem, iż Komisja Europejska ma uprawnienia do wydawania aktów delegowanych do roku 2015 i na chwilę obecną wydane zostały akty delegowane w odniesieniu tylko do części produktów objętych wymaganiami etykietowania na podstawie art. 52 ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne, istnieje potrzeba, aby utrzymać ten przepis w mocy. W przeciwnym razie część produktów, które powinny być objęte wymaganiami etykietowania w ramach dyrektyw wykonawczych do dyrektywy 92/75/EWG, nie byłaby objęta wymaganiami etykietowania, co byłoby w sprzeczności z prawem UE. Na chwilę obecną bowiem w odniesieniu do pewnej grupy produktów obowiązują wymagania etykietowania w ramach dyrektywy 2010/30/UE oraz aktów delegowanych, a w odniesieniu do innej grupy produktów wymagania etykietowania w ramach dyrektywy 92/75/EWG i dyrektyw wykonawczych. Konieczne jest zatem wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym wymagania dotyczące sporządzania dokumentacji technicznej oraz stosowania etykiet i kart dla urządzeń wykorzystujących energię, określone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w przepisach wydanych na podstawie art. 52 ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne zachowają moc do terminu określającego wejście w życie aktu delegowanego, albo do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 8 projektowanej ustawy.

Zgodnie z art. 25 ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Projekt ustawy został udostępniony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) . Ponadto projekt ustawy został przesłany do konsultacji do następujących instytucji:

- Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
- Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych,
- Forum Związków Zawodowych,

- Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN,
- Business Centre Club,
- Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej,
- Związku Rzemiosła Polskiego.

W trybie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, uwagi do projektu ustawy zgłosił CECED Polska; Związek Pracodawców AGD. Uwagi zostały w większości uwzględnione w projekcie.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

- 1) dostawcy produktów wykorzystujących energię, na których nałożono obowiązki w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię,
- 2) dystrybutorzy produktów wykorzystujących energię,
- 3) użytkownicy produktów wykorzystujących energię,
- 4) Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w zakresie obowiązku monitorowania funkcjonowania systemu kontroli produktów wykorzystujących energię,
- 5) wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie prowadzenia kontroli produktów wykorzystujących energię.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

Projekt ustawy został udostępniony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). Ponadto projekt ustawy został przesłany do konsultacji do następujących instytucji:

- Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
- Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych,
- Forum Związków Zawodowych,
- Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN,
- Business Centre Club,
- Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej,
- Związku Rzemiosła Polskiego.

3. Wpływ regulacji na:

- 3.1. Sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie ustawy wiąże się z koniecznością utworzenia systemu kontroli wykonywania obowiązków w zakresie informowania o zużyciu energii oraz innych podstawowych zasobów przez produkty wykorzystujące energię. Zgodnie z art. 11 dyrektywy 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 1), Komisji Europejskiej powierzono uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych na produkty wykorzystujące energię do dnia 19 czerwca 2015 r. W związku z tym należy się spodziewać, iż zakres produktów objętych wymaganiami etykietowania zostanie znacznie rozszerzony. Będą to bowiem nie tylko urządzenia gospodarstwa domowego, jak dotychczas, ale również inne produkty, jak np. sprzęt elektroniczny.

Jakkolwiek wejście w życie dyrektywy oraz aktów delegowanych wydanych na jej podstawie wiąże się z koniecznością sprawdzania spełniania wymagań w zakresie etykietowania ustanowionych w tych przepisach, to należy podkreślić, że produkty te objęte są już w pewnym stopniu kontrolą zgodnie z przepisami rozdziału 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności. Niezbędne będzie jednak rozszerzenie zakresu kontrolowanych parametrów tych produktów. Konieczne będzie także rozszerzenie nadzoru rynku w Polsce, zwłaszcza w związku z objęciem kontrolą dodatkowych produktów.

Zarówno rozszerzenie zakresu kontroli produktów, dla których określono szczegółowe wymagania w dyrektywie z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz. Urz. UE z 31.10.2009, L 285/10), jak również wprowadzenie nowych produktów objętych zakresem kontroli, powoduje konieczność zwiększenia środków finansowych, jakimi dysponują organy tworzące system kontroli produktów wykorzystujących energię (tj. zwiększenie zasobów kadrowych oraz inne koszty związane z przeprowadzaniem badań laboratoryjnych).

Projekt ustawy nakłada na Prezesa UOKiK obowiązki w zakresie pełnienia funkcji organu monitorującego system kontroli produktów wykorzystujących energię, takie jak:

- 1) monitorowanie wykonywania obowiązków w zakresie informowania o zużyciu energii oraz innych podstawowych zasobów przez produkty wykorzystujące energię,
- 2) współpraca z organami kontrolującymi,
- 3) gromadzenie informacji o wynikach kontroli produktów wykorzystujących energię,
- 4) przygotowywanie, zgodnie z przepisami odrębnymi, okresowych planów kontroli przeprowadzanych przez organy kontrolujące.

Prezes UOKiK na podstawie wyników monitorowania sporządza co cztery lata sprawozdanie z wykonania obowiązków określonych w ustawie i przekazuje je Komisji Europejskiej w terminie do dnia 30 czerwca danego roku, w którym sprawozdanie sporządzono.

Zgodnie z art. 10 projektu ustawy wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej oraz Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej będą pełnić funkcje organów kontrolujących. Organy te będą prowadzić kontrolę w zakresie wymagań dotyczących etykietowania produktów wykorzystujących energię w oparciu o przepisy projektowanej ustawy, jak również aktów delegowanych wydanych na poszczególne produkty. Akty delegowane określają bowiem wymagania dotyczące sporządzania dokumentacji technicznej oraz stosowania etykiet i kart, a także procedurę weryfikacji do celów nadzoru rynku produktów wykorzystujących energię.

Organy kontrolujące będą prowadzić kontrolę u dostawcy, dystrybutora lub dystrybutora, reklamującego produkt wykorzystujący energię, w szczególności w postaci reklamy prasowej, elektronicznej, programach radiowych i telewizyjnych lub innych środkach komunikacji elektronicznej i zamieszczającego w tej reklamie informacje o cenie tego produktu lub zużyciu przez niego energii.

Zgodnie z projektowaną ustawą do zadań organów kontrolujących będzie należała kontrola wykonania obowiązków, o których mowa w art. 4, a art. 5 i art. 7 ust. 1 ustawy oraz przestrzegania zakazów, o których mowa w art. 6 ustawy. Należy podkreślić, iż będzie się to wiązało również z koniecznością przeprowadzania badań laboratoryjnych, np. w celu weryfikacji rzetelności informacji zawartej na

etykiecie i karcie i jej zgodności z parametrami technicznymi produktu wykorzystującego energię.

Powierzenie funkcji kontrolnych wojewódzkim inspektorom Inspekcji Handlowej oraz Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej jest związane z dotychczasowymi zadaniami realizowanymi przez te instytucje. Prowadzą one w ramach swoich kompetencji kontrolę produktów wykorzystujących energię w zakresie wymagań dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię w ramach dyrektywy 2009/125/EC. Należy zauważyć, iż są to często produkty objęte również wymaganiami w zakresie etykietowania. Zatem połączenie kontroli wymagań w zakresie ekoprojektu z kontrolą wymagań w zakresie etykietowania pozwoli uniknąć dublowania niektórych czynności kontrolnych i powinno wpłynąć pozytywnie na efektywność systemu kontroli.

Przyjęto, iż wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej będą prowadzić kontrolę wszystkich produktów wykorzystujących energię objętych wymaganiami w zakresie etykietowania, z wyjątkiem produktów objętych właściwością Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.). W projektowanej ustawie (tj. poprzez zmianę ustawy – Prawo telekomunikacyjne) Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej została powierzona kontrola odbiorników telewizyjnych, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 64).

W przypadku wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej na chwilę obecną kontrola będzie dotyczyła produktów wykorzystujących energię wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku w zakresie wymienionym w następujących aktach delegowanych:

- a) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1059/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla zmywarek do naczyń dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 1),

- b) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1060/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla urządzeń chłodniczych dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 17),
- c) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1061/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla pralek dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 47),
- d) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 626/2011 z dnia 4 maja 2011 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla klimatyzatorów (Dz. Urz. UE L 178 z 06. 07. 2011, str. 1).

Stworzenie systemu kontroli i w ślad za tym rozszerzenie obowiązków Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej oraz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej jest konsekwencją konieczności wdrożenia art. 15 dyrektywy, który nakłada na państwa członkowskie obowiązek w zakresie ustanowienia sankcji za naruszenia przepisów dotyczących etykietowania produktów wykorzystujących energię oraz zapewnienia wykonania tych przepisów. Celem nowych zadań organów kontrolujących oraz organu monitorującego jest przeciwdziałanie wprowadzaniu do obrotu lub oddawaniu do użytku produktów wykorzystujących energię, do których nie dołączono etykiety i karty oraz dla których nie sporządzono dokumentacji technicznej oraz na których umieszczono etykiety i karty zawierające dane niezgodne z parametrami technicznymi tych produktów. Miernikiem realizacji tego celu będzie procentowy udział wykrytych niezgodności w stosunku do ogólnej liczby przeprowadzonych działań kontrolnych.

W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu kontroli produktów wykorzystujących energię konieczne będzie zwiększenie zatrudnienia w każdym wojewódzkim inspektoracie IH o jeden etat, czyli łącznie o 16 etatów. W UKE także zachodzi konieczność zwiększenia zatrudnienia o 18 osób. Konieczne będzie także zwiększenie zatrudnienia o 1 etat w UOKiK w związku ze sprawowaniem przez UOKiK funkcji organu monitorującego system kontroli.

Dodatkowo należy zapewnić środki związane z koniecznością przeprowadzania badań laboratoryjnych. Należy jednak podkreślić, iż na obecnym etapie precyzyjne określenie wysokości środków finansowych związanych z koniecznością przeprowadzania badań laboratoryjnych w ramach kontroli jest trudne do oszacowania w związku z faktem, iż nie jest wiadomo na chwilę obecną, ile i jakie produkty zostaną objęte wymaganiami w zakresie etykietowania (Komisja Europejska posiada bowiem uprawnienia do wydawania aktów delegowanych do 19 czerwca 2015 r.).

W projekcie ustawy wprowadzono rozwiązanie pozwalające na zmniejszenie obciążenia budżetowego związanego z kosztami funkcjonowania systemu kontroli produktów wykorzystujących energię, w szczególności w związku z wysokimi kosztami badań laboratoryjnych. Wprowadzono w art. 16, zgodnie z którym, w przypadku stwierdzenia, że produkt wykorzystujący energię, nie spełnia wymagań określonych w karcie lub w etykiecie, opłaty za badania laboratoryjne, ponosił będzie podmiot, który wprowadził produkt wykorzystujący energię do obrotu lub oddał go do używania. Na chwilę obecną trudno jest jednakże oszacować wysokość ewentualnych wpływów do budżetu z tego tytułu.

Koszty związane z realizacją zadań wynikających z projektowanych rozwiązań będą ponoszone w ramach limitu wydatków właściwych dysponentów części budżetowej na dany rok, tj. Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz wojewodów (tj. w przypadku wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej).

Załącznik do OSR zawiera szczegółowe wyliczenie kosztów związanych z funkcjonowaniem systemu kontroli produktów wykorzystujących energię.

Wyjaśnienia wymaga fakt, iż koszty zawarte w załączniku do OSR przewidziane dla Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej są wyższe niż kalkulowane na etapie uzgodnień międzyresortowych. Powyższe jest konsekwencją przeprowadzonych spotkań uzgodnieniowych z Urzędem Komunikacji Elektronicznej, także pisma Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej dotyczącego szacunków kosztów kontroli w ramach projektowanej ustawy.

3. 2. Rynek pracy

Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

3. 3. Konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Regulacje zaproponowane w projekcie ustawy usuwają bariery w swobodnym obrocie produktami związanymi z energią na wspólnym rynku UE i mogą mieć pozytywny wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną krajowej gospodarki.

Rozszerzenie zakresu produktów objętych etykietowaniem będzie skutkowało dla konsumentów większym wyborem tych produktów, które są najbardziej efektywne energetycznie, a także pośrednio będzie się przyczyniać do wzrostu innowacyjności przedsiębiorstw.

3. 4. Sytuację i rozwój regionalny

Projekt regulacji nie będzie miał wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

3. 5. Ochronę środowiska

Wprowadzenie zaproponowanych regulacji związane jest pośrednio z poprawą stanu środowiska w kraju poprzez stymulowanie przedsiębiorców do podejmowania działań na rzecz ograniczania zużycia energii elektrycznej i innych zasobów przez produkty związane z energią. Mechanizm taki służy bardziej racjonalnemu wykorzystaniu zasobów naturalnych, sprzyjając ograniczeniu negatywnego oddziaływania na środowisko.

Szacunek kosztów badań oraz kosztów związanych z dodatkowym
zatrudnieniem w UOKiK, IH, UKE

Do chwili obecnej przyjęto pięć rozporządzeń delegowanych KE. Obejmują one urządzenia gospodarstwa domowego powszechnego użytku o dużych gabarytach, tzw. duże AGD: urządzenia chłodnicze, telewizory, pralki, zmywarki do naczyń oraz klimatyzatory. W ramach każdego rozporządzenia delegowanego KE procedura weryfikacji do celów nadzoru rynku obejmuje sprawdzenie przynajmniej kilku parametrów w każdym badanym modelu produktu (np. przy lodówkach jest to sześć parametrów). W przypadku stwierdzenia niezgodności, należy przebadać trzy dodatkowe urządzenia, przynajmniej pod kątem niezgodnego parametru, w celu bezspornego potwierdzenia wykrytych nieprawidłowości. Dodatkowo należy brać pod uwagę znaczne koszty związane z transportem do laboratorium próbek produktów pobranych do badań. Należy także wskazać, że możliwa jest sytuacja, iż na terenie Polski nie będzie akredytowanego laboratorium, które mogłoby przebadać pobrane próbki, co znacząco zwiększy koszty ich transportu.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że zakres produktów badanych w ramach procedur weryfikacji do celów nadzoru rynku określonych w aktach delegowanych KE będzie stale się powiększał.

UOKiK, IH

Z szacunków UOKiK wynika, iż jednostkowy koszt przebadania urządzenia chłodniczego dla gospodarstwa domowego, np. lodówki (rozporządzenie delegowane Komisji Europejskiej nr 1060/2010) kształtuje się od 3 000 do 4 000 EUR, zaś pralki (rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1061/2010) między 4 000 do 5 000 EUR (m.in. ze względu na konieczność zakupu specjalnych materiałów tekstylnych wykorzystywanych podczas badań).

Zatem, przyjmując założenie pobierania przez Inspekcję Handlową do badania 12 prób wyrobów rocznie (1 próba w miesiącu), na podstawie jednego rozporządzenia delegowanego dot. pralek otrzymamy koszty wynoszące $12 \times 5000 \text{ EUR} = 60\,000 \text{ EUR}$

(pierwszy etap badania); $36 \times 5000 \text{ EUR} = 180\,000 \text{ EUR}$ (drugi etap badania, gdyż w przypadku wykrycia niezgodności, bada się trzy kolejne egzemplarze produktu). Kwoty te powinny być zapewnione w budżetach wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Łącznie zatem szacunkowa roczna wysokość kosztów dla IH z tytułu przeprowadzenia badań laboratoryjnych pralek wynosi $240\,000 \text{ EUR}$, tj. $964\,704 \text{ PLN}$.¹⁾

Przyjmując, że UOKiK będzie zlecał kontrole i ponosił koszty badań również w przypadku otrzymania skarg od konsumentów, należy rocznie zapewnić w budżecie urzędu: $5 \times 5\,000 \text{ EUR} = 25\,000 \text{ EUR}$ (pierwszy etap badania) oraz $15 \times 5\,000 \text{ EUR} = 75\,000 \text{ EUR}$ (drugi etap badania), czyli łącznie $100\,000 \text{ EUR}$, tj. $401\,960 \text{ PLN}$.

Biorąc pod uwagę analogiczne wyliczenie dla pozostałych produktów, tj. sprzęt chłodniczy, zmywarki do naczyń oraz klimatyzatory oraz przyjmując, iż średni koszt przebadania produktu związanego z energią to $3\,500 \text{ EUR}$, szacunkowe koszty w odniesieniu do ww. produktów przedstawiają się następująco: 12 próbek produktów rocznie na podstawie jednego rozporządzenia delegowanego Komisji Europejskiej $12 \times 3\,500 \text{ EUR} = 42\,000 \text{ EUR}$ (pierwszy etap badania), $36 \times 3\,500 \text{ EUR} = 126\,000 \text{ EUR}$ (drugi etap badania). Kwoty te powinny być zapewnione w budżetach wojewódzkich inspektorów IH. Zatem szacunkowa roczna wysokość kosztów dla IH wynosi $168\,000 \text{ EUR}$, tj. $675\,292 \text{ PLN}$ dla jednego rodzaju produktu (tj. $675\,292 \text{ PLN}$ powinno być przeznaczone z tytułu badań laboratoryjnych dla lodówek, zmywarek oraz klimatyzatorów).

Dodatkowo konieczne będzie zwiększenie zasobów kadrowych o 1 etat i zakup wyposażenia stanowisk pracy w każdym z 16 wojewódzkich inspektoratów Inspekcji Handlowej oraz o 1 etat w UOKiK (przeciętny koszt utworzenia i utrzymania stanowiska pracy w Inspekcji Handlowej to $51\,375 \text{ PLN}$ rocznie, zaś w UOKiK – $79\,000 \text{ PLN}$ rocznie). Zatem dla 16 wojewódzkich IH koszt zwiększenia zatrudnienia będzie wynosił: $822\,000 \text{ PLN}$. Ponadto konieczne będzie przeszkolenie inspektorów IH oraz pracowników UOKiK (koszt ok. $10\,000 \text{ PLN}$).

¹⁾ Ministerstwo Gospodarki otrzymało szacunek kosztów badań laboratoryjnych w EUR. Do przeliczenia kosztów na PLN przyjęto średni kurs złotego w stosunku do EUR na poziomie 4.0196 zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie kwot wartości zamówień oraz konkursów, od których jest uzależniony obowiązek przekazywania ogłoszeń Urzędowi Publikacji UE (Dz. U. Nr 282, poz. 1649).

Łącznie koszty realizacji zadań z tytułu wykonania przepisów projektowanej ustawy szacuje się na 4 303 540 PLN rocznie.

UKE

Jak wspomniano Komisja Europejska wydała już rozporządzenie delegowane w odniesieniu do wymagań dotyczących etykietowania dla telewizorów. W związku z tym, iż Urząd Komunikacji Elektronicznej prowadzi już kontrolę w zakresie spełniania zasadniczych wymagań, w tym dotyczących ekoprojektu, w odniesieniu do sprzętu elektronicznego takiego jak: telewizory, zasilacze, set top boxy oraz elektryczne i elektroniczne urządzenia gospodarstwa domowego i urządzenia biurowe w trybie czuwania i wyłączenia, wydaje się zasadne, aby urząd ten również prowadził kontrolę w odniesieniu do wymagań dotyczących etykietowania dla telewizorów. W tym celu niezbędny będzie zakup odpowiedniego wyposażenia do laboratorium, tj. zakup generatora cyfrowego sygnałów TV (MPEG-4) do naziemnej TV DVB – T, generatora cyfrowego sygnałów wizyjnych MPEG-4, miernika luminacji, luksometru, watomierza 0-10 W (1%) – 17 szt., watomierz 10 – 800 W (2%) – 17 szt. Konieczne będzie także zwiększenie zatrudnienia o 18 osób.

Szacunek łącznego kosztu zadań związanych z monitoringiem oraz kontrolą etykietowania produktów związanych z energią realizowanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji oraz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Tab. 1

Szacunek kosztów związanych z realizacją zadań przez UOKiK oraz IH w latach 2013 – 2022									
	Pralki	Chłodziarki	Zmywarki	Klimatyzatory	Szkolenia	Wynagrodzenie UOKiK	Wynagrodzenie IH	Skargi od konsumentów	Razem łączny koszt w ciągu roku
2013	964 704 PLN	675 292 PLN	675 292 PLN	675 292 PLN	10 000 PLN	79 000 PLN	822 000 PLN	401 960 PLN ¹⁾	4 303 540 PLN
2014²⁾	964 704 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	-	81 765 PLN	850 770 PLN ³⁾	401 960 PLN	4 325 077,4 PLN
2015	964 704 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	-	84 627 PLN	880 547 PLN	401 960 PLN	4 357 716,4 PLN
2016	964 704 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	-	87 589 PLN	911 366 PLN	401 960 PLN	4 391 497,4 PLN
2017	964 704 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	-	90 655 PLN	943 264 PLN	401 960 PLN	4 426 461,4 PLN
2018	964 704 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	-	93 828 PLN	976 278 PLN	401 960 PLN	4 462 648,4 PLN
2019	964 704 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	-	97 112 PLN	1 010 448 PLN	401 960 PLN	4 500 102,4 PLN
2020	964 704 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	-	100 511 PLN	1 045 814 PLN	401 960 PLN	4 538 867,4 PLN
2021	964 704	675 292,8	675 292,8	675 292,8	-	104 029 PLN	1 082 417 PLN	401 960 PLN	4 578 988,4 PLN

¹⁾ Przyjęto średni kurs złotego w stosunku do euro na poziomie 4.0196 zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie kwot wartości zamówień oraz konkursów, od których jest uzależniony obowiązek przekazywania ogłoszeń Urzędowi Publikacji UE (Dz. U. Nr 282, poz. 1649).

²⁾ Należy zauważyć, iż w wyliczeniu uwzględniono tylko obecnie obowiązujące akty delegowane. Niemniej jednak Komisja Europejska ma mandat do 2015 r., na wydawanie kolejnych aktów delegowanych na inne produkty. Zatem liczba produktów objętych etykietowaniem, a tym samym koszt kontroli mogą ulec zmianie tj. zwiększeniu.

³⁾ Przyjęto wskaźnik inflacji na poziomie 3,5% tj. przeciętny wskaźnik z ostatnich trzech lat (2011, 2010, 2009).

	PLN	PLN	PLN	PLN					
2022	964 704 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	675 292,8 PLN	-	107 670 PLN	1 120 301 PLN	401 960 PLN	4 620 513,4 PLN
razem	9 647 040 PLN	6 752 927 PLN	6 752 927 PLN	6 752 927 PLN	10 000 PLN	926 786 PLN	9 643 205 PLN	4 019 600 PLN	
Razem koszt dla UOKiK i IH 44 505 412 PLN									

Tab. 2

Szacunek kosztów związanych z realizacją zadań przez UKE w latach 2013 – 2022			
Rok	Koszt wyposażenie laboratorium na potrzeby kontroli odbiorników telewizyjnych:	Wynagrodzenie dla UKE (18 x ½ etatów)	Koszt wyposażenia nowych stanowisk pracy (18 x ½ etatów)
	<ul style="list-style-type: none"> • generator cyfrowych sygnałów TV (MPEG-4) do naziemnej TV DVB – T • generator cyfrowych sygnałów wizyjnych MPEG-4 koszt generatorów– 115 000 EUR ⁴⁾ = 462 254 PLN <ul style="list-style-type: none"> • miernik luminacji – 10 000 PLN • luksometr – 1500 PLN • watomierz 0-10 W (1%) • watomierz 10 – 800 W (2%) koszt watomierzy- 2500 EUR x 17 sztuk = 170 833 PLN		

⁴⁾ Przyjęto średni kurs złotego w stosunku do euro na poziomie 4.0196 zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie kwot wartości zamówień oraz konkursów, od których jest uzależniony obowiązek przekazywania ogłoszeń Urzędowi Publikacji UE (Dz. U. Nr 282, poz. 1649).

2013	644 587 PLN	500 158 PLN	190 800 PLN
2014	-	517 664 PLN ⁵⁾	-
2015	-	535 782 PLN	-
2016	-	554 534 PLN	-
2017	-	573 943 PLN	-
2018	-	594 031 PLN	-
2019	-	614 822 PLN	-
2020	-	636 341 PLN	-
2021	-	658 613 PLN	-
2022	-	681 664 PLN	-
Łączny koszt w latach 2013 – 2022	644 587 PLN	5 867 552 PLN	190 800 PLN
Razem koszt dla UKE: 6 702 939 PLN			

⁵⁾ Przyjęto wskaźnik inflacji na poziomie 3,5% tj. przeciętny wskaźnik z ostatnich trzech lat (2011, 2010, 2009).

Tab.3

Łączny koszt zadań realizowanych przez UOKiK, IH oraz UKE w latach 2013 – 2022	
Łączny koszt dla UOKiK i IH	44 505 412 PLN
Łączny koszt dla UKE	6 702 939 PLN
Razem	51 208 tys. PLN

Tab.4

Rok	Łączna kwota wydatków UOKiK, IH oraz UKE w roku w PLN
2013	5 639 tys. zł
2014	4 843 tys. zł
2015	4 893 tys. zł
2016	4 946 tys. zł
2017	5 000 tys. zł
2018	5 057 tys. zł
2019	5 115 tys. zł
2020	5 175 tys. zł
2021	5 238 tys. zł
2022	5 302 tys. zł
razem	51 208 351